

o doručení náhradním a pokládá proto výpověď za dodanou žalované firmě dne 4. července 1927, kdy byla odevzdána Anně Ch-ové. Avšak nejde tu o doručení soudní zásilky, neplatí tu proto předpisy §§ 87—122 c. ř. s. o doručování. Jde tu o soukromý dopis odevzdaný poště jako doručení dopis s návratkou. Podle § 127 čis. 2, písm. b), pol. 10 pošt. řádu (nař. min. obch. ze dne 22. září 1916, čis. 317 ř. zák.) je náhradní doručení — jinak přípustné podle čis. 2 písm. a) téhož § cit. nařízení — u zásilek s návratkou vyloučeno. Nelze proto míti zřetel k doručení výpovědi k rukám Anny Ch-ové, pokud není jisto, že Anna Ch-ová byla podle § 114 řečeného nařízení oprávněna, ji za žalovanou převzít, nýbrž bylo by lze ji míti za doručenou teprve, kdyby bylo jisto, buď že byla odevzdána osobě k jejímu přijetí podle § 114 oprávněné aneb že vypo- vídaná firma již před tím jinak o jejím obsahu zvěděla. V té příčině ne- učinil odvolací soud potřebná zjištění a nelze tudíž toho času řešiti otázku, zda žalovaná firma vznesla námitky proti výpovědi včas.

Čís. 7880.

Třebas by se mělo za to, že předpis § 268 c. ř. s. o vázanosti civil- ního soudce na trestní odsuzující rozsudek co se tkne důkazu přičíta- telnosti trestného činu, platí i pro řízení rozlukové, není tím vyloučeno, by se neprovedly důkazy, které mají za účel omluviti čin ten do té míry, by nepřicházel v úvahu jako důvod rozluky nebo jako zavinění jeho.

(Rozh. ze dne 16. března 1928, Rv II 358/27.)

Žalobu manžela, by bylo manželství rozloučeno z viny žalované man- želky, procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud rozloučil manželství z viny obou stran.

Nejvyšší soud k dovolání žalované zrušil rozsudky obou niž- ších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

Důvody:

Řízení jest opravdu neúplné, v tom má dovolání pravdu. Odvolací soud shledává vinu žalované v tom, že bezdůvodně vytýkala žalobci manželskou nevěru a cizoložství, avšak žalovaná vedla v žalobní odpo- vědi řadu svědků o tom, že došlo na žalobce psaní od jedné ženy z L., že bude naň na určitém místě čekat, a nabídla o tom i důkaz výsledkem stran, který, když jde o pouhou vinu a nikoli o důvod rozluky sám, nad to důkaz, jímž se žalovaná z důvodu rozluky na ni udávaného vyvíjí, je přípustný, ale důkazy ty provedeny nebyly. Sice byly svědkyně M-ová, K-ová a N-ová, jakož i svědek Š. slyšeni, ale ne o této okolnosti. Kdyby se však dokázalo, že tomu tak jest, jak žalovaná na uvedeném místě líčí, při čemž by třeba bylo zjistiti i dobu, kdy se to stalo, bylo by lze po pří- padě žárlivost žalované vysvětliti a jako motivovanou omluviti a nepři-

čítati jí ony výtky za ublížení žalobcovi nebo za urážku jemu učiněnou. Dále vedla žalovaná řadu svědků o tom, že se dne 2. listopadu 1926 žalobci jen bránila, avšak ani ti svědci nebyli všichni vyslechnuti. Byla slyšena M-ová a ta potvrdila, že žalobce se žalovanou velmi útočně a zle nakládal, a i K-ová dosvědčila, že žalobce žalovanou tahal po chodbě a bil. N-ová o této věci vyslýchána nebyla a ještě dále navržení svědci Dr. T., W. a Z-ová nebyli slyšeni vůbec. Ale i výslech stran je tu rovněž přípustný z týchž důvodů jako shora. Jestliže tedy odvolací soud spokojil se tím, že žalovaná byla pro poškrabání manžela, jehož se při tom dopustila, odsouzena trestně podle § 419 tr. zák. maje za to, že to sebeobrana nemohla býti, když byla odsouzena, je na omylu, protože není z rozsudku trestního zřejmo, zda a co soudce zjistil, a jak na věc právnicky nahlížel. A i když se za to má, že předpis § 268 c. ř. s. o vázanosti civilního soudce na trestní odsuzující rozsudek co se tkne důkazu a přičitatelnosti trestného činu platí i pro řízení rozlukové, jež je zrovna tak vyšetřovací jako řízení trestní, není tím vyloučeno, by se důkazy provedly, které mají za účel čin ten omluviti do té míry, by nepřicházel v úvahu jako důvod rozluky nebo jako zavinění jeho. Když tedy žalovaná sebeobranu tvrdila, měla věc býti pečlivě vyšetřena.

Čís. 7881.

Svědék nemůže býti slyšen o »vědění« nebo »nevědění« jiné osoby aniž o tom, »zda jiný o něčem vědět mohl nebo musil«, nýbrž jen o okolnostech, z nichž plyne toto vědění nebo možnost nebo nutnost vědění.

§ 1432 obč. zák. vyžaduje plátcovu vědomost, při čemž jest lhostejno, zda si plátce nevědomost zavinil čili nic.

Rozsah návratné povinnosti příjemce nedluhu. Předpis § 329 obč. zák. vztahuje se pouze na případ, jde-li o vrácení věcí nezastupitelných, nemá však místa při věcech zastupitelných, jež nebyly úplně identifikovány. V tomto případě lze žalovati jen o náhradu škody. Byly-li placeny jako nedluh peníze nebo jiné zastupitelné věci neidentifikované, nelze použití předpisu § 329 obč. zák. a tudíž ani § 1437 obč. zák. V případě přijetí individualisovaných peněz nebyl by příjemce, byť bezelstný, povinen k jich náhradě jen tehdy, kdyby je ztratil nebo kdyby mu byly ukradeny aneb shořely, nikoliv však zaplatil-li jimi svůj dluh.

Nárok z obohacení (kondikce) promlčuje se ve třiceti letech.

(Rozh. ze dne 16. března 1928, Rv II 373/27.)

Antonín S. pojistil si u žalující pojišťovny mlýn proti požáru. Mlýn vyhořel. Ježto Antonín S. předložil vysvědčení neviny, složila žalující banka pojistné k soudu, jenž je pak rozvrhl mezi věřitele Antonína S., při čemž se dostalo žalované bance 27.291 Kč 74 h. Když se napotom prokázalo, že Antonín S. požár sám založil, domáhala se žalující pojišťovna na žalované bance zaplacení 27.291 Kč 74 h. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto